

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/439/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215340
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1315215340.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobkyne: Y. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. M. XX, N., štátny občan SR, zastúpená: Bartošík Šváby, s.r.o., so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, IČO: 35 929 069, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpená : JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 36 866 598, v konaní o zaplatenie 12.908,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 24.03.2016, č.k. 16C/472/2015-117, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave, zo dňa 24.03.2016, č.k. 16C/472/2015-117 p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 12.908,70 eur, spolu s úrokom z omeškania tak, ako je to špecifikované vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie; zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť náhradu za zaplatený súdny poplatok, ako aj žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie poukázal na žalobu žalobkyne, ktorá sa voči žalovanému domáhala žalobou zo dňa 15.07.2015 zaplatenia sumy 2.965,90 eur s príslušenstvom a ktorá poukázala na zmluvu o dôchodku podľa ust. § 842 Občianskeho zákonníka nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“, predmetom ktorej bolo doživotné peňažné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu odporcu, vo výške 2.553 SKK (po prepočte konverzným kurzom 84,74 eur) mesačne, vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia žalobkyne. Žalovaný od uzatvorenia zmluvy túto čiastku žalobkyni mesačne vyplácal. Dňa 26.10.2009 žalovaný výpovedou vypovedal predmetnú zmluvu o dôchodku s uvedením výpovedného dôvodu: „využitie zákonného práva podľa ustanovenia §582 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení“, podľa ktorej mala platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku skončiť dňa 31.03.2010. Odporca k 15.04.2010 nevykonal už žiadnu platbu v prospech žalobkyne. Uvedenú výpoveď žalobkyňa považuje za neplatnú, z dôvodu nesprávneho použitia ustanovení Občianskeho zákonníka a o možnosti dania výpovede, pričom pre posúdenie tejto otázky bolo potrebné stanoviť, či je zmluva o dôchodku uzavretá na dobu neurčitú v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa taktiež poukázala na už v minulosti ňou uplatnený nárok z toho

istého právneho titulu na zaplatenie mesačného plnenia za apríl 2010 s príslušenstvom a následne na ďalšie konanie a nárok zodpovedajúci mesačnému plneniu za obdobie od mája 2010 do júla 2012 s príslušenstvom, v ktorých, pokiaľ sa týka posúdenia charakteru zmluvy o dôchodku, bol právny názor v obdobných konaniach s rovnakým právnym základom ustálený, a to tak, že zmluva o dôchodku je platná a výpoveď žalovaného neplatná. Poukázala na nález Ústavného súdu SR z 25.04.2012, č.k. II.ÚS 26/2012-33 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5M Cdo/49/2012, zo dňa 29.04.2014. Uviedla, že suma 12.908,70 eur predstavuje nárok za obdobie od augusta 2012 do júna 2015, pričom si uplatňovala i zákonné úroky z omeškania.

3. Žalovaná v odpore konštatovala, že žalobkyňa sa plnenia domáha v rozpore s hmotným právom, poukázala na ust. § 27 ods. 8, § 116 a najmä odo dňa jeho účinnosti aj ustanovenie § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o Bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a následne sa na vec aplikuje ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie zo zmluvy sa stalo právne nemožné zo strany banky, nie je možné obísť normu verejného práva, akou je zákon o bankách. Žalovaná zároveň uviedla, že plnenie zo zmluvy o dôchodku je tiež s ohľadom na § 27 ods. 8 zákona o bankách aj hospodársky neodôvodnené, nakoľko žalovaný ako banka nemá žiaden hospodársky dôvod na plnenie z takejto zmluvy a ide predovšetkým o plnenie bez akejkoľvek protihodnoty vo vzťahu k banke, čím sú splnené podmienky, ktoré zmluvu o dôchodku, vzhľadom na jej právny obsah a charakter, banke znemožňujú uzatvoriť a pokiaľ je uzatvorená, tak plniť. V súhrne napokon žalovaná uviedla, že pri uplatnenom nároku ide o inú ako bankovú činnosť, ktorá je odo dňa účinnosti § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou v rozpore so zákonom o bankách. Preto pri zmluve o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ide u banky o zákonom zakázaný záväzok zo zmluvy jednostranne zaväzujúcej a pri aplikovaní uvedených ustanovení zákona o bankách, tento záväzok, ak by aj predtým existoval, tak zanikol, nakoľko plnenie z predmetnej zmluvy sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o bankách. Žalovaný taktiež namietal i samotnú existenciu zmluvy o dôchodku, nakoľko mu nie je známe, že žalobkyňa predložila súdu jej originál a namietal absolútnu neplatnosť zmluvy pre jej neurčitost', z dôvodu chýbajúceho údaju o peňažnej mene, v akej sa má plniť a nakoľko zmluva o dôchodku musí byť uzatvorená v písomnej forme, nemôže chýbajúcu zákonnú náležitosť, nahradiť plnenie z nej.

4. Žalobkyňa uviedla, že konanie žalovaného je účelové, pretože žalovaný ako zamestnávateľ vytvoril pre bývalých zamestnancov podporný fond, z ktorého na základe zmluvy žalobkyňi poskytoval plnenie viac ako 15 rokov, počas ktorých ani jedenkrát existenciu zmluvy nespochybnil. V roku 2002 žalovaný poslal všetkým poberateľom príspevku z podporného dôchodkového fondu, vrátane žalobkyne, návrh dohody o ukončení zmluvy s ponukou jednorazového vyrovnania a nakoľko žalobkyňa túto neakceptovala, naďalej ďalších 7 rokov jej vyplácal plnenie až do roku 2009, kedy zaslal žalobkyňi výpoveď s poukazom na § 582 Občianskeho zákonníka a posledné plnenie vyplatil žalobkyňi dňa 15.03.2010. Žalobkyňa si za ďalšie obdobie (04/2010) uplatnila nárok na súde a následne za obdobie ďalších 27 mesiacov (od mája 2010 počnúc). Žalobkyňa poukázala ohľadom účelovosti obrany žalovaného, ktorej zrejším cieľom je vyhnúť sa plneniu povinností vyplývajúcich mu z uzatvorenej zmluvy, aj na zmenu argumentácie žalovaného, ktorý už pôvodné dôvody neurčitosti zmluvy a nárok na jej vypovedanie podľa § 842 Občianskeho zákonníka neuplatňuje a uvádza nové argumenty spočívajúce v rozpore zmluvy s ustanoveniami Zákona o bankách a nemožnosť plnenia zo zmluvy podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Takáto argumentácia žalovaného je v celom kontexte iba účelovou obranou a aj v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa mala za to, že sa nevzťahuje na interné predpisy odporcu a jeho zamestnanca a vôbec sa netýka vzťahov upravených zmluvou o dôchodku medzi žalobkyňou a žalovaným, ako zamestnancom a zamestnávateľom, ale upravuje len vzťahy žalovaného ako banky navonok (uzatváranie zmlúv s klientmi, inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti banky), a to s poukazom na pôsobnosť zákona o bankách v zmysle § 1 a v nadväznosti na § 27, systematicky začlenený do VI. časti zákona o bankách, podľa názvu upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“, z ktorých je zrejmé, že uzatváranie zmlúv o dôchodku s vlastnými zamestnancami, nie je podnikaním banky, resp. bankovým obchodom. Uviedol, že zákon o bankách nezakazuje vyplácanie plnenia z podporného dôchodkového fondu žalovaného, ktorý je vytváraný z použiteľného zisku žalovaného, čo jednoznačne vyplýva zo štatútu podporného dôchodkového fondu a tiež, že podporný dôchodkový fond bol vytvorený v roku 1993 na základe Podnikovej kolektívnej zmluvy SŠTSP na rok 1993, v tom čase v súlade s vládnyim nariadením ČSFR č. 577/90 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov, z použiteľného zisku do výšky 10 %, minimálne však vo výške 5 % za rok, tzn. že žalovaný si mal zo svojho čistého

zisku vytvárať účelový fond na vyplácanie plnenia zo zmlúv o dôchodku, uzavretých so svojimi bývalými zamestnancami; Zákon o bankách nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení zákonných povinností svoj čistý zisk podľa vlastného uváženia. Žalobkyňa mala za to, že žiadne ustanovenie o bankách nezakazuje vykonávanie peňažnej platby na základe zmluvy o dôchodku a uvedená zmluva, nie je zmluvou uzavretou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8; zmluva o dôchodku ako zmluvný typ je zmluvou asynalagmatickou, ktorá môže byť uzatvorená aj na doživotie, a teda nie je zmluvou uzatváranou za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zmluvnú stranu, nakoľko žalobkyňa bola dlhé roky zamestnancom žalovaného a protihodnota plnenia žalovaného bola zo strany žalobkyne poskytnutá takmer počas celého jej aktívneho pracovného života, a preto ani neexistuje rozpor zmluvy s § 27 ods. 8 zákona o bankách. Zdôraznil, že povinnosť plniť nie je zákonom o bankách dotknutá a ani v prípade, ak by zmluva o dôchodku bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného, tak jej platnosť nezaniká a nezaniká ani povinnosť žalovaného z takejto zmluvy poskytovať plnenie. K zániku povinnosti žalovaného plniť zo zmluvy z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre rozpor zmluvy s § 27 ods. 8 zákona o bankách nemohlo dôjsť, nakoľko žiadne ustanovenie tohto zákona explicitne nespája rozpor právneho vzťahu s § 27 ods. 8 so zánikom takéhoto právneho vzťahu. Žalobkyňa zdôraznila, že plnením zo zmluvy je pravidelné vyplácanie finančnej čiastky povinným na účet oprávnenej osoby a vykonávanie týchto úhrad nie je v rozpore so zákonom, z ktorého dôvodu je nesprávna argumentácia odporcu o nemožnosti plnenia, či už faktickej alebo právnej (zákonom zakázanej) podľa § 575 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa zároveň poukázala i na iné aktivity žalovaného, ktorý poskytuje iné plnenia a verene ich prezentuje na internetových stránkach, napr. poskytnutie finančných darov fyzickým a právnickým osobám, napr. poskytnutie jeden milión Sk na projekty v prospech verejných knižníc, ako dar sumu 500.000,- Sk na pomoc obyvateľom postihnutým zemetrasením v juhovýchodnej Ázii, finančná pomoc Tatrám v rámci projektu Tatranský Vodný les, ako dar sumu 275.000,- Sk víťazom študentskej súťaže, ako dar protipovodňové vaky pre obec Ľubica, atď. Potom ak žalovaný bez protiplnenia poskytuje finančné sumy a rôzne zamestnanecké výhody svojim zamestnancom (odmeny, prémie manažérom a pod.) aj takéto plnenia by mali byť v rozpore so zákonom o bankách, nakoľko sa nejedná o konanie vo veci bankových činnosti, čím žalovaný potvrdzuje, že poskytovanie peňažného plnenia tretím osobám bez protiplnenia je možné a dovolené. Zdôraznila, že výpoveď žalovaného zo zmluvy o dôchodku a i následné konanie žalovaného podľa žalobkyne je v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania konštatoval, že žalovaný svoje námietky smeroval predovšetkým k zániku práva žalobkyne na plnenie zo zmluvy, a tým aj povinnosti žalovaného toto plnenie zo zmluvy žalobkyňi poskytovať, pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Tiež žalovaný namietal ako spornú existenciu zmluvy o dôchodku dôvodiac tým, že žalobkyňa nepredložila jej originál a v tomto konkrétnom prípade namietal absolútnu neplatnosť zmluvy pre jej neurčitost', príp. nedodržanie písomnej formy, nakoľko v zmluve nie je údaj a tom v akej mene má byť suma 2.553,- vyplatená.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, § 575, § 578 Občianskeho zákonníka a § 582 ods. 1 a Zákona o bankách č. 483/2001 Z.z., najmä § 27 ods. 1 a ods. 5, § 116, § 119 ods. 3 a § 122n ods. 1, 3, 4 zákona o bankách k úpravám účinným od 01.12.2011 a § 122t ods. 3 citovaného zákona k úpravám účinným od 01.08.2014 a konštatoval, že na rozdiel od žalovaného nepokladá za spornú existenciu zmluvy o dôchodku, nakoľko touto zmluvou o dôchodku je súdu predložená fotokópia zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s.“ uzatvorenej žalobkyňou a žalovaným (v tom čase Slovenskou štátnou sporiteľňou v skratke SŠTSP) dňa 09.11.1995 a súd nemá pochybnosť o existencii originálu tejto písomnej zmluvy, keď je nesporné, že žalobkyňa žalovaný od jej uzatvorenia, tzn. novembra 1995 do marca 2010 poskytoval dohodnuté plnenie a nikdy predtým, nespochybňoval jej existenciu alebo platnosť. Naopak, práve prejavy žalovaného - okrem plnenia zo zmluvy, aj vypracovaný, žalovaným podpísaný a predložený návrh dohody o jej ukončení z 19.11.2002 a neskôr, pôvodne sporná výpoveď z 26.10.2009, nepochybne preukazujú existenciu zmluvy a na námietku žalovaného v tomto smere súd neprihliadal. K absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu chýbajúceho údaju o mene, v ktorej má byť plnenie vyplatené, súd prvej inštancie konštatoval, že takýto údaj v zmluve nespôsobil, že by zmluva bola bez tohto údaju neurčitá a nezrozumiteľná, tiež nejde o zmluvu, ktorá by svojim obsahom alebo účelom obchádzala zákon alebo mu odporovala, alebo sa priesčila dobrým mravom. Je nepochybné, že plnenie jednoznačne vymedzené výškou mesačnej sumy, má byť vyplácané v slovenských korunách (SKK) a uvedený chýbajúci údaj možno posúdiť iba ako chybu v písaní (§ 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka), a preto nebol dôvod konštatovať absolútnu neplatnosť zmluvy ani podľa § 37 Občianskeho

zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka a ani podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu je zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka a ktorej podstatnými náležitosťami je okrem vymedzenia zmluvných strán, vymedzenie (určenie) určitej doby trvania, vymedzenie druhu a výšky dôchodku a určenie jeho periodicity. Pre dobu trvania zmluvy o dôchodku, právna úprava kogentne zakladá možnosť uzavrieť túto zmluvu vždy len na dobu určitú, keď stanovuje, že zmluva o dôchodku sa uzatvára buď na „doživotie“ alebo „inak určenú dobu neurčitého trvania“. Táto doba určitá nie je ohraničená konkrétnym termínom (dátumom), ale konkrétnou, určitou skutočnosťou, tzn. ide o určitú dobu neurčitého trvania a práve táto neurčitosť trvania doby, je charakteristickým znakom uvedeného zmluvného typu. Je na účastníkoch zmluvy o dôchodku, či si zvolia túto dobu buď na doživotie, kedy je doba trvania určitá a ohraničená smrťou prijímateľa alebo iným spôsobom ohraničenú určitú dobu neurčitého trvania, napr. doba štúdia a pod. Za dodržania týchto podstatných náležitostí sa uvedenou zmluvou zo dňa 09.11.1995 žalovaný zaviazal vyplácať žalobkyni doživotne (určitá doba neurčitého trvania), mesačný dôchodok vo výške 2.553,- Sk/84,74 eur. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvu, ktorá je uzatvorená na dobu určitú (i keď neurčitého trvania) nemožno vypovedať a výpoveď zo dňa 26.10.2009, na základe ktorej malo dôjsť k skončeniu zmluvy ku dňu 31.03.2010, je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) a žalovaný bol povinný naďalej vyplácať žalobkyni mesačný dôchodok podľa predmetnej, účastníkmi platne uzatvorenej zmluvy. Zároveň súd prvej inštancie k argumentácii žalovaného o zániku práva žalobkyne na plnenie zo zmluvy pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách súd uvádza, že z citovaných ustanovení zákona o bankách, od jeho účinnosti od 01.01.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5, resp. s účinnosťou od 01.01.2007 § 27 ods. 8, v nadväznosti na §116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 ako prijímanie vkladov a poskytovanie úverov a činnosť konkrétne vymedzená v § 2 ods. 2 zákona o bankách (s účinnosťou od 01.08.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Všetky uvedené činnosti, na ktoré sa vzťahuje zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitne zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti okrem činností výlučne súvisiacich s prevádzkou banky, sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 9 zákona o bankách. Zdôraznil, že zákon o bankách od svojej účinnosti ako lex specialis upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). Vzťah, od ktorého žalobkyňa odvodzuje uplatnený nárok však takýmto vzťahom nie je, nakoľko nejde o vzťah súvisiaci so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky, ktorá je ako bolo uvedené, vymedzená v § 2 ods. 2 a ods. 10 a vyplýva to aj zo znenia § 2 ods. 9 (a aj ďalších ustanovení zákona o bankách podľa VI. časti) a napokon nejde ani o vzťah súvisiaci s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti zákona o bankách v znení účinnom od 01.01.2002 a rovnako v znení neskorších zmien a novelizácii zákona o bankách. Taktiež poukázal na to, že z ustanovenia, na ktoré poukazuje žalovaný, § 27 ods. 8 (od 1.1.2002 do 1.1.2007 znenie § 27 ods. 5) vyplýva, že banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Pokiaľ sa týka o právnu úpravu s účinnosťou od 01.01.2002, ktorá zakazuje uzatváranie zmlúv uvedených v § 27 ods. 5, resp. od 01.01.2007 v § 27 ods. 8 v rámci VI. časti zákona o bankách, ktorá upravuje požiadavky na podnikanie banky, tento zákaz sa vzťahuje na bankovú činnosť, ktorá je podnikateľskou (obchodnou) činnosťou banky vo vzťahu ku klientom banky a tiež na inú než bankovú činnosť, ktorou je len činnosť súvisiaca z prevádzkovou činnosťou banky, tzn. aj jej podnikateľskou činnosťou. Preto zákon o bankách č. 483/2001 Z.z., ktorý zrušil dovtedy účinný zákon č. 21/1992 Zb. o bankách odo dňa účinnosti, vytvoril okrem iného mechanizmus na zamedzenie tých podnikateľských činností, ktoré by boli v rozpore s novou právnou úpravou a ktoré sa v zmysle s § 27 ods. 5 (resp. od 1.1.2007 ods. 8) v nadväznosti na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., nadobudnutím účinnosti tohto zákona stali nemožnými. Uvedená právna úprava sa preto vzťahuje na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky a nevzťahuje sa na iné právne vzťahy, tzn. na zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným

na základe uzatvorenej zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 09.11.1995, ktorá je podľa svojho obsahu a účelu zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný vystupoval pred transformáciou na akciovú spoločnosť SLSP, a.s., ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, ktorý odchádza do dôchodku a ktorý v rámci svojej sociálnej politiky v danom čase vytvoril osobitný fond za účelom podpory zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci žalovaného dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a podporu stabilizácie pracovníkov žalovaného (čl. 1 Štatútu podporného dôchodkového fondu) a stanovil podmienky a kritériá jeho tvorby z použiteľného zisku. Uvedené plnenie z podporného dôchodkového fondu bolo za splnenia stanovených podmienok v zmysle čl. V. v nadväznosti na čl. III. bod 6 štatútu, obligatórny nárokom a na základe toho uzatvorila predmetnú zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ dňa 09.11.1995 so žalovaným aj žalobkyňa. Obsahovou náplňou tejto zmluvy bolo potom poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu, formou pravidelne sa opakujúcej dávky, majúcej jednoznačne sociálny charakter a jej účelom od počiatku bolo prispievať touto formou na sociálne zabezpečenie svojich dlhoročných zamestnancov po odchode na dôchodok (starobný alebo plný invalidný). Zákon o bankách v žiadnom zo svojich ustanovení, neobmedzuje banky ako právnické osoby, ktorých predmetom podnikateľskej činnosti je banková činnosť a iná činnosť súvisiaca s jej prevádzkou podľa osobitného zákona, aby za splnenia zákonných povinností a rešpektovania zákonných obmedzení (týkajúcich sa výlučne podnikateľskej činnosti banky a činnosti súvisiacej s organizáciou a riadením banky, napr. zásady odmeňovania podľa § 23a zákona o bankách...), svoj čistý zisk použili podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdelili v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, použili časť zisku na humánnu, sociálnu činnosť, príp. použili časť zisku na aj vytvorenie sociálneho fondu akým je podporný dôchodkový fond, ktorý odporca vytvoril, za účelom sociálnej podpory svojich bývalých dlhoročných zamestnancov a sú z neho vyplácané plnenia z uzatvorených zmlúv. Súd prvej inštancie uzavrel, že poskytovanie plnenia zo zmluvy z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., ktorá je ako bolo uvedené, zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je takou činnosťou banky akú ma na mysli uvedený zákon o bankách (podnikateľská, obchodná činnosť spočívajúca v prijímaní vkladov a poskytovaní úverov alebo v bankovej činnosti vymedzenej týmto zákonom v § 2 ods. 2 alebo inej ako bankovej činnosti súvisiacej s prevádzkou banky) a preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia zákona o bankách a súd preto nemohol akceptovať argumentáciu žalovaného, že zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách.

7. Úroky z omeškania priznal žalobkyňi v súlade s ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. a § 3 ods. 1, pričom konštatoval, že v danom prípade záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013, aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

8. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ust. § 151 ods. 1, 5 a 8 O.s.p. Celkom náhrada trov prvoinštančného konania predstavuje sumu 750,08 eur.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a zaviazá žalobkyňu na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávne a rozsudok predstavuje nebezpečný precedens a návod na obchádzanie bankových regulatívov, ktoré sú stanovené zákonom o bankách, pretože dáva návod ako obísť zákonný zákaz uzatvárania a plnenia zmlúv, z ktorých banka nemá protiplnenie. Tým neprispieva k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému, ide o nebezpečný a možný návod managementom iných bánk na to, ako obísť zákon o bankách. Namietal, že je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách vzniknú tak pri podnikaní banky. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách nemá také obmedzenie a že ust. § 27 ods. 8 citovaného zákona sa pri aplikácii ust. § 119 ods. 3 zoberie len na zistenie druhov plnení, ktoré banka ďalej nesmie plniť. Záonné bankové činnosti banky nie sú banke zakázané, zakázané sú práve plnenia, ktoré sa týmto bežným činnostiam vymykajú. Súd nevzal do úvahy, že účelom zákona o bankách je regulácia a kontrola bánk, cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Zákon o bankách sa na vec použije, pretože je to dané znením ust. § 1 zákona o bankách. Aj v tejto veci ide

o vzťahy, ktoré súvisia s organizáciou, riadením, resp. podnikaním žalovaného - banky. Ustanovenie § 119 ods. 3 zákona o bankách veta za bodkočiarkou priamo zakazuje banke odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona pokračovať v takej činnosti (poskytovanie plnenia bez protiplnenia), keď nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia, t.j. typická zmluva o dôchodku, a preto je taká činnosť, ako konkrétne poskytovanie plnenia, ktorého sa žalobkyňa domáha podanou žalobou, v rozpore so zákonom o bankách a zakázaná priamo ust. § 119 ods. 3 zákona o bankách. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa vzťahuje na všetky právne vzťahy uzatvárané bankou a nie je žiadnym právnym predpisom vylúčené použitie tohto ustanovenia na právne vzťahy banky; banka nemôže pokračovať v plneniach skôr uzavretých zmlúv tohto typu.

10. Žalovaná konštatovala, že súd prvej inštancie si taktiež nesprávne vyložil znenie ust. § 842 Občianskeho zákonníka, a to tak, že je možné uzavrieť zmluvu o dôchodku na dobu určitú, čo je však znením tohto ustanovenia priamo vylúčené. Súd tým vytvára bez právnej opory novú teoretickú kategóriu doby, a to: „určená doba neurčitého trvania“, keď túto dobu vykladá ako dobu určitú, i keď je logické, že ak je trvanie doby neurčité, ide o dobu neurčitú. Mal za to, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je zasiahnutý zákonom o bankách z dôvodu, že predmetom tohto právneho vzťahu nie je banková činnosť banky, ale sa jedná o banke zakázanú činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. V rozpore so zákonom je taká činnosť, keď banka má poskytnúť plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. bez protihodnoty. Ustanovenie § 19 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Toto ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, pretože bankové činnosti sú v súlade so zákonom o bankách, zákon naopak zakazuje vykonávať iné činnosti než v súlade so zákonom o bankách. Žalovaný mal za to, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyni zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazaním na § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Zdôraznil, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom, z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie nevysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, v spojení s ust. § 27 ods. 8 a § 116 zákona o bankách, keď má banka zákaz pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. Súd neaplikoval zákon o bankách v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona, uviedol, že podľa ust. § 842 Občianskeho zákonníka zmluva o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotie alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania práva na vyplácanie určitého dôchodku, pričom zo znenia tohto zákonného ustanovenia je zrejmé, že zmluva o dôchodku je uzatváraná zo zákona na dobu neurčitú, zmluvu zákon neumožňuje uzatvoriť na dobu určitú. Zákon totiž neumožňuje určiť dobu trvania vymedzením určitej doby trvania práva na dôchodok. Pojmovým znakom zmluvy je tak jej neurčitá doba trvania. Pokiaľ nie je v zmluve dohodnutá doba určitá (určitý čas), ide o dobu neurčitú.

11. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 11.08.2016 a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného o údajnej nesprávnej aplikácii zákona o bankách, keď zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. nespadá pod podnikateľskú činnosť banky, t.j. pod činnosť banke zakázanú v zmysle ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách s poukazom na ust. § 27 ods. 12 zákona o bankách, keď predmetná zmluva nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok (§ 27 ods. 12 zákona o bankách), nároky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách sa spravujú podľa ustanovení vtedajších právnych predpisov. Nemožno hovoriť o dostatočnej nemožnosti plnenia zo zmluvy o dôchodku. Celá argumentácia žalovaného je absurdná a účelová, s cieľom vyhnúť sa povinnosti plniť zo zmluvy o dôchodku. Mala za to, že zákon o bankách nereguluje všetky vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, riadením, podnikaním a zánikom bánk, ale len niektoré, pričom v súlade s ust. § 27 ods. 12, ktorý bol zaradený do VI. časti zákona o bankách s názvom „Požiadavky na podnikanie banky“ vyplýva, že zákonodarca nemal v úmysle zakázať bankám uzavieranie akýchkoľvek zmlúv, a teda aj zmlúv s vlastnými zamestnancami, ktorých predmetom je plnenie ako realizácia sociálnej politiky zamestnávateľa voči zamestnancom, ale len tých zmlúv, ktoré vyslovene súvisia s podnikateľskou činnosťou. Nárok žalobkyne nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS/103/2014, keď v prejednávacom prípade súd posudzoval vzťah žalovanej ako banky a jej

bývalého zamestnanca, nie klienta banky, pričom tento vzťah môže byť rámcovo upravený Občianskym zákonníkom. Ustanovenie § 27 je zaradené v zákone o bankách v časti označenej ako „Požiadavky na podnikanie banky pobočky zahraničnej banky“ a z toho je zrejmé, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku. Účelom ustanovenia bolo reagovať na požiadavky EÚ, transponovať smernicu CRD IV EÚ parlamentu a rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií, cieľom bol prísnejší dohľad nad úverovými inštitúciami. Poskytovanie plnenia na základe zmluvy o dôchodku nespadá pod činnosť banke zakázanú v zmysle § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, s poukazom na ust. § 27 ods. 12 zákona o bankách. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že zmluva o dôchodku zaniká z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia. Poskytovanie plnenia z PDF nespadá pod podnikateľskú činnosť banky. Navyše v zmysle § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou nie je možné pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. V prípade, ak by sa banka dostala do rozporu so svojou povinnosťou nepokračovať v činnosti v rozpore so zákonom o bankách, nespôsobiloby to automaticky neplatnosť plnenia zo zmlúv uzatvorených v rozpore s ust. § 27 ods. 12 zákona o bankách, Navyše, v zmysle ust. § 119 ods. 3 posledná veta stanovuje ex lege neplatnosť ustanovení stanov banky, ktoré nie sú zosúladené so zákonom o bankách. Žiadna takáto ex lege neplatnosť zmlúv uzatvorených v rozpore s § 27 ods. 8 zákona o bankách však zákonom o bankách stanovená nie je. Zákonodarca nepredpokladal ako následok rozporu so zákonom o bankách zánik právnych vzťahov s tretími osobami, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona. Zmluva o dôchodku navyše nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 12 zákona o bankách. Podľa žalobkyne zmluva o dôchodku ako zmluva asynalagmatická, ktorá môže byť uzavretá aj na doživotne určenú dobu neurčitého trvania, nemôže byť jednoznačne považovaná za zmluvu uzatváranú za nápadne nevýhodných podmienok pre jednu zo zmluvných strán. Pokiaľ by tomu tak bolo, nebola by zákonodarcom v tejto podobe ako zmluvný typ upravená v Občianskom zákonníku. Navyše, žalobkyňa bola dlhé roky zamestnankyňou žalovaného a nemalou mierou sa zaslúžila o súčasné postavenie žalovaného na bankovom trhu. Protihodnota plnenia žalovaného bola zo strany žalobkyne poskytnutá počas skoro celého aktívneho pracovného života žalobkyne. Zdôraznila, že podporný dôchodkový fond bol vytvorený 28.06.1993 a v zmysle neho mali byť plnenia z neho vyplývajúce vyplácané počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začal príjemca poberať starobný dôchodok. K uzatvoreniu zmluvy o dôchodku došlo o viac ako dva roky neskôr. Nároky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách sa spravujú podľa ustanovení vtedajších právnych predpisov. Nároky v zmysle vtedy platného ustanovenia § 116 zákona o bankách sa spravujú podľa vtedajších právnych predpisov a právnym predpisom bolo Nariadenie vlády českej a slovenskej federatívnej republiky č. 577/1990 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov(nariadenie vlády), ktoré už v súčasnosti nie je platné. Podľa žalobkyne použitie prostriedkov fondu vytvoreného zo zisku žalovaného, s ktorým môže žalovaný po splnení zákonných povinností voľne disponovať je výsledkom realizácie ústavného práva žalovaného na podnikanie a súčasťou ústavou garantovaného vlastníckeho práva. Zákon o bankách nelimituje oprávnenie bánk použiť po splnení si zákonných povinností svoj zisk podľa vlastného uváženia. Žalovaný môže svoj zisk rozdeliť. Napríklad v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, členom predstavenstva, resp. z dozornej rady, môže rozhodnúť aj po použití tohto disponibilného zisku na doplnenie fondu, z ktorého je vyplácané plnenie zo zmlúv o dôchodku, vrátane zmluvy o dôchodku.

12. Žalobkyňa má za to, že ust. § 575 Občianskeho zákonníka nemožno na zmluvu o dôchodku aplikovať, žalovaný týmto podsúva súdu úvahu o právnej nemožnosti plnenia. Žalobkyňa si nie je vedomá existencie žiadneho právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, že vykonávanie peňažných platieb je v rozpore so zákonom. Navyše, zmluva o dôchodku je uzavretá na dobu určitú v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka a z jeho gramatického výkladu vyplýva, že slovné spojenie „doba neurčitého trvania“ nie je zhodné s pojmom „doba neurčitá“. Občiansky zákonník používa pojem doba neurčitá vo viacerých ustanoveniach, avšak iba v ust. § 842 Občianskeho zákonník používa pojem určená doba „neurčitého trvania“. Je z toho zrejmé, že zmluva o dôchodku nemohla byť uzatvorená na dobu neurčitú. Žalobkyňa uviedla, že je vylúčené, aby tento zmluvný typ mohol byť ukončený výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, opätovne poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 457/2013 zo dňa 24.07.2013. Žalobkyňa považuje argumentáciu žalovaného za účelovú obranu s cieľom vyhnúť sa plnenia jeho povinností, ktoré vyplývajú zo zmluvy o dôchodku. Opätovne poukázala na stanoviská všeobecných súdov a uviedla, že konanie žalovaného zaťažuje súdy, navyše je v rozpore s dobrými mravmi, keď účelom PDF bolo v zmysle čl. I. štatútu PDF ocenenie vernosti žalobkyne ako zamestnankyne žalovanému, kvality jej práce a podpora jej stabilizácie.

13. Vyjadrenie k odvolaniu bolo zaslané právnomu zástupcovi žalovaného dňa 17.10.2016 s výzvou na vyjadrenie sa k vyjadreniu k odvolaniu. Zástupca žalovaného sa k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu písomne nevyjadril.

14. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.). Odvolací súd prístupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01.07.2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p., rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C.s.p. procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov C.s.p., a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 C.s.p.), vrátane článku III ods. 1 C.s.p.

15. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

16. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností v súlade s ust. § 185 ods. 1 C.s.p., a to z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 C.s.p.

17. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. S poukazom na vyššie citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesno-právneho žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel.

19. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie po skutkovej, ale aj po právnej stránke dostatočným spôsobom odôvodnil rozhodnutie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (platným do 30.06.2016), podal dostatočný zrozumiteľný výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku, ktorým žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. Aj o náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd aplikujúc správne zákonné ust. § 142 ods. 1 O.s.p. (platného do 30.06.2016) vzhľadom na plný úspech žalobkyne v spore.

20. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax súdov prvej inštancie, ale aj odvolacích súdov Krajského súdu v Bratislave (6Co/73/2012-200, 6Co/452/2015, 6Co/121/2015, 14Co/357/2011, zo dňa 01.10.2013), ale aj na rozhodnutie napr. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/253/2013 zo dňa 31.03.2014, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 26/2012-33 zo dňa 25.04.2012, v zmysle ktorého ústavný súd zaujal stanovisko, že možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku neobstojí, pretože by to bolo v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy zmluvy o dôchodku pripustiť, aby istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek takýto zmluvný vzťah ukončiť. Ústavný súd konštatoval, že v takýchto prípadoch je vylúčené tento zmluvný typ ukončiť výpoveďou podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd sa zároveň vyjadril i k tomu, že dojednanie zmluvy o dôchodku „na doživotie“ je potrebné považovať z hľadiska povahy tohto dojednania za dojednanie zmluvy na dobu určitú. Neobstojí preto odvolacia námietka žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je

vecne nesprávne a že predstavuje nebezpečný precedens na obchádzanie bankových regulatívov stanovených zákonom o bankách. Nejedná sa o takú zmluvu, ktorá by bola uzatváraná za nápadne nevýhodných podmienok. Ani ústavný súd v náleze II.ÚS 26/2012-33 nevyslovil žiadnu pochybnosť o platnosti zmlúv o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvárala so svojimi zamestnancami, pričom išlo o obsahovo zhodné zmluvy. Odvolací súd preto konštatuje, že závery nálezu ústavného súdu je možné aplikovať i na prejednávajúcu vec.

21. Neobstojí odvolacia námietka žalovaného v súvislosti s ust. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak sa plnenie stane nemožným, povinnosť dlžníka plniť zanikne. Účelom zmluvy o dôchodku bolo poskytnúť plnenie žalobkyňi doživotne a nie na vymedzené obdobie, ktorého dĺžka závisí od vlastného uváženia žalovaného. Záväzok odporkyne nezanikol z dôvodu nemožnosti plnenia podľa § 575 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu, že ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou. Vzhľadom na vyššie uvedené, správne súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., t.j. zmluva o dôchodku, je zmluvou uzavretou na dobu určitú, pretože v nej bolo dojednané, že právny vzťah medzi účastníkmi tejto zmluvy bude trvať doživotne, t.j. k zániku právneho vzťahu dôjde okamihom smrti žalobkyne. Ide o presne určenú dobu s jednoznačne určeným začiatkom a koncom, avšak jej trvanie je neurčité tak, ako to predpokladá ust. § 842 Občianskeho zákonníka. Keďže v zmysle ust. § 582 Občianskeho zákonníka možno vypovedať iba zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, akou predmetná zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., nie je, výpoveď zo zmluvy zo strany žalovaného je neplatným právnym úkonom a predmetná zmluva je naďalej platná. Žalovaný je povinný naďalej vyplácať žalobkyňi mesačný dôchodok podľa predmetnej, účastníkmi platne uzatvorenej zmluvy. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so zákonným zákazom podľa § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, v spojení s ust. § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď má banka zákaz pokračovať v činnosti, v ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom, v danom prípade neobstojí, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení sa s touto odvolacou námietkou vysporiadal (viď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie str. 11-13), keď konštatoval, že ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách od účinnosti zákona o bankách, t.j. od 01.01.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5, resp. s účinnosťou od 01.01.2007 § 27 ods. 8, v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 a činnosť vymedzená v ust. § 2 ods. 2 citovaného zákona (s účinnosťou od 01.08.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Tieto činnosti, na ktoré sa vzťahuje zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitný zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť tak, ako to vyplýva z ust. § 2 ods. 9 zákona o bankách. Z toho vyplýva, že vzťah, od ktorého žalobkyňa odvodzuje uplatnený nárok takýmto vzťahom nie je, pretože nejde o vzťah, ktorý súvisí so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky a tiež nejde ani o vzťah, ktorý súvisí s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti zákona o bankách, v znení účinnom od 01.01.2002, rovnako v znení i neskorších zmien a novelizácií zákona o bankách. K tomuto zaujal i stanovisko Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci III.ÚS 103/2014, keď uviedol, že ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách je všeobecným ustanovením vo vzťahu k banke a jej klienta, avšak v prejednávanej príhode súd posudzoval vzťah žalovanej ako banky a jej bývalého zamestnanca, nie klienta banky, tiež i vzhľadom na ust. § 27 a jeho zaradenie v zákone o bankách v časti, ktorá je označená ako požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky je zjavné, že sa nevzťahuje na vzťahy upravené zmluvou o dôchodku. Tiež, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, nároky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách sa spravujú podľa ustanovení vtedajších právnych predpisov. Navyše, k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď zmluva bola uzavretá platne na dobu určitú neurčitého trvania, a to z dôvodu, že žiadna doba určitá neurčitého trvania v práve neexistuje, pretože existujú len doby určité a doby neurčité, odvolací súd poukazuje jednak na ust. § 842 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotie alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania, t.j. vo vyššie citovanom ustanovení § 842 Občianskeho zákonníka používa pojem určená doba „neurčitého trvania“ a s poukazom i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 26/2012-33

ústavný súd uviedol, že dojednanie zmluvy o dôchodku „na doživotne“ je potrebné považovať z hľadiska povahy tohto dojednanie za dojednanie zmluvy na dobu určitú.

22. V odvolaní žalovaný neargumentuje ďalšími skutočnosťami, ktoré by podľa odvolacieho súdu mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver a v odvolaní uvedené argumenty žalovaného nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odvolací súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je vyčerpávajúce, a preto si nežiada ani ďalšie doplnenie dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti, nakoľko odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

23. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech vo veci, preto odvolací súd vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).